

La tendresa de l'absurd

XAVIER ALIAGA (EL TEMPS) 02/09/2015

L'editor i agitador literari Miquel Adam (Barcelona, 1979), foguejat en l'escriptura com a bloguer amb el pseudònim de Subal Quinina, publica un engrescador primer llibre de relats que presenta un particular i entranyable món entre la ironia, l'absurd no exempt de tendresa i una impagable munició autoreferencial.

D'un personatge com Miquel Adam, un d'aquells herois no declarats de l'edició independent i resistencial, dotat a més d'un fi olfacte, calia esperar com a mínim un debut literari honest i inquiet. Però d'aquesta pirueta sense xarxa que suposa saltar a l'altra banda de la barrera, inscrivint el propi nom en una de les col·leccions de la mateixa editorial en la qual treballa, Adam-Quinina se'n surt amb ovació i volta a l'arena. D'una banda, perquè crea un d'aquells universos tancats que no imaginaries sorgint -o fluint- de la ploma d'un altre autor. I, d'una altra, perquè en la seua escriptura hi ha la recerca incipient però satisfactòria d'un estil propi, una prosa amb sang a les venes i les artèries que defuig el convencionalisme i la planúria imperant.

Posats a ressaltar alguna cosa, tanmateix, diríem que el millor del volum és que conté un món propi. Des del minut zero, amb el títol ("A l'hivern no hi ha curses de braus. Tio, ¿que no entens la metàfora?", se'ns il·lustrarà en algun moment) i la suggeridora portada, un senyor calb i amb ulleres que saluda amb unes bàrbares banderilles taurines penjant, Adam ens capbussa en un cosmos que, de vegades, naix ja deformat (el sensacional "L'Home retrospectiu") però que, en la majoria d'ocasions, ens presenta una realitat en la seva mínima esplendor que l'autor va estirant i deformant, com ara amb aquell president d'escala que esdevé un dictador d'opereta. Hi ha personatges entranyables, com ara el "chico estropeado", o individus desbordats que es refugien en mons virtuals dels quals Adam extrau un insospitat suc narratiu. Parlem del magnífic doblot que formen "L'edat dels imperis..." i "... i l'imperi de l'edat", relats intrigants i llegidors dels quals el lector inquiet pot extraure multiplicitat de lectures.

I també trobareu al volum el món literari abordat d'una manera autoreferencial -o en paraules de l'autor, en una clau d'autoficció- en el segon bloc del llibre ("La tomba del vell Vera", "La literatura", "Torero d'hivern"), amb un editor-autor que ofereix unes sucoses pàgines que faran les delícies del gremi i dels seus terminals però que també poden resultar suggeridores per al públic en general. El llibre acaba amb un tercer bloc també bastant profitós i homogeni, pel que fa al seu interès, en el qual desfila de nou una galeria de personatges sorgits de la ment febril i fabril del narrador, quasi sempre tendent a la ironia delicada i a un absurd que supura una tendresa càlida i acollidora.

Hi ha toreros als quals no convé perdre la pista.